

Arrest

nr. 195 582 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 1 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 januari 1978.

1.2. Op 10 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 10 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 3 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S.F.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Iran

geboren te [...] op [...]

+ zoon [T.P.S.,M.] ° [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen hierbij naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 22.04.2014 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing een voorwaarde aan artikel 9ter Vw. toevoegt door te vereisen dat de ziekte een directe bedreiging moet vormen voor het leven van de vreemdeling.

De bestreden beslissing verklaart dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond voor een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (artikel 9ter Vw.) verwijzende naar het (negatieve) advies van de ambtenaar geneesheer.

Derhalve komt verwerende partij tot het besluit dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter Vw.

Het advies van de geneesheer-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt, overweegt dat het niet mogelijk is om het bestaan van een graad van ernst vast te stellen zoals bedoeld in artikel 3 EVRM dat:

“een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”.

Daarnaast overweegt het advies:

“Bovendien moet vastgesteld worden dat dit dossier, zoals het voorligt, niet aantoonde dat deze psychologische problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft”.

Op deze overwegingen komt het advies tot de “conclusie”:

“Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

De arts-adviseur komt aldus tot de vaststelling dat:

- De ziekte niet levensbedreigend is zoals vereist door artikel 3 EVRM;
- De ziekte geen reëel risico vormt voor een onmenselijke of vernederende behandeling;

Artikel 9ter §1 Vw omschrijft aldus twee ziektes die in aanmerking komen, m.n.:

- Een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling;
- Een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling;

De geneesheer-deskundige beperkt zich tot de vaststelling dat de ziekte geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene enerzijds, en dat er geen risico is op onmenselijke en vernederende behandeling.

Hierdoor lijkt hij een voorwaarde toe te voegen aan de wet. Er wordt geen standpunt ingenomen omtrent een eventueel risico voor de fysieke integriteit van verzoekster.

De bestreden beslissing neemt de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer over.

Los van de feitelijke correctheid van deze beoordeling (die wordt betwist) en abstractie makend van de vraag of het aan de Staatssecretaris toekomt om naast en bovenop de ambtenaar-geneesheer een medische beoordeling te maken, stelt de wet helemaal niet dat een ziekte enkel in aanmerking komt als zij een directe bedreiging vormt voor het leven van de vreemdeling, noch wordt vereist dat de terugkeer een inbreuk moet uitmaken op artikel 3 EVRM (onmenselijke en vernederende behandeling).

Door het medisch onderzoek te beperken tot een onderzoek naar het (directe) levensbedreigend karakter van de ziekte of schending van artikel 3 EVRM, schendt de bestreden beslissing het aangevoerde middel.

Dit geldt des te meer omdat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaard, hetgeen zelfs vereist dat de ziekte kennelijk niet in aanmerking komt.

Hierbij kan mutadis mutandis verwezen worden naar het arrest van Uw Raad (RvV nr. 92 863, 4 december 2012, zaak met nr. RvV 104 962/II):

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperken interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing”.

Ook in het arrest nr. 99 783 oordeelde Uw Raad dezelfde zin (RvV 26 maart 2013, nr. 99 783) dat het onwettig is het onderzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. te beperken tot een onderzoek naar het levensbedreigend karakter van de ziekte.

Er kan dan ook geen betwisting over bestaan dat de bestreden beslissing, die louter steunt op het besluit van de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte niet levensbedreigend is, het aangehaalde middel schendt.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de motivering van de bestreden beslissing worden ook de feitelijke overwegingen weergegeven. Zo stelt de verwerende partij dat het medisch probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te verkrijgen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het advies van een arts-adviseur van 22 april 2014 dat in een gesloten omslag samen met de bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht. Derhalve stelt de verwerende partij dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit en evenmin dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het verslag van een arts-adviseur. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust. De arts-adviseur bracht op 22 april 2014 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekende partij:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.10.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het medische attest dd. 17/5/2011 van dr. [V.] blijkt dat betrokkene een depressief beeld vertoonde waarvoor ze psychotrope medicatie voorgeschreven kreeg en reeds enkele keren bij de psychiater op consultatie geweest was.*

Uit een studie van dit medisch dossier blijkt dat deze 36-jarige vrouw uit Iran een depressief beeld vertoonde in mei 2011. Wij beschikken sinds 3 jaar over geen verdere specialistische gegevens meer over de evolutie van het depressief beeld en een eventuele behandeling of opvolging ervan.

Ook zonder behandeling stelt dit soort psychologische problematiek geen onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Het aangehaalde suicidegevaar is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit medisch dossier laat derhalve niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Bovendien moet vastgesteld worden dat dit dossier, zoals het voorligt, niet aantoonde dat deze psychologische problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Conclusie:

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt in zijn § 1, eerste en laatste lid als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De Raad benadrukt in dit verband dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Het standpunt van de verzoekende partij in haar verzoekschrift komt in wezen hierop neer dat de arts-adviseur volgens haar heeft nagelaten alle toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te onderzoeken en enkel heeft onderzocht of de ingeroepen aandoening een directe bedreiging inhoudt voor haar leven. Zij betoogt dat dit wetsartikel een ruimere bescherming biedt en dat door een directe levensbedreiging te vereisen een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Zij stelt dat het onderzoek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich niet mag beperken tot een onderzoek naar de vraag of de terugkeer een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM zoals dit door de verwerende partij in de bestreden beslissing (nog) wordt geïnterpreteerd, met name in de zin dat een aandoening dient voor te liggen die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte zoals dit het geval was in het arrest D t. het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 2 mei 1997.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat er geen standpunt wordt ingenomen over een eventueel risico voor haar fysieke integriteit, gaat zij er aan voorbij dat in het advies van de arts-adviseur uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat *“ook zonder behandeling [...] dit soort psychologische problematiek geen onmiddellijk gevaar*

voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene [stelt]". In het advies wordt er dus zowel gekeken naar het risico voor het leven als naar het risico voor de fysieke integriteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het mogelijke risico van de aandoening voor haar fysieke integriteit. De verzoekende partij overtuigt bovendien niet dat zij een voldoende belang heeft bij haar betoog, daar zij niet met concrete argumenten duidt dat er wel degelijk redenen zouden zijn om aan te nemen dat er gelet op haar gezondheidssituatie een reëel risico bestaat voor haar fysieke integriteit of enige onmogelijkheid om te reizen die hiermee verband houdt.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die er op kunnen wijzen dat de arts-adviseur ten onrechte gelet op haar aandoening geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit heeft weerhouden.

Daarnaast geeft de verzoekende partij aan dat ook het onderzoek naar het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf niet werd doorgevoerd. Zij stelt immers dat het (medisch) onderzoek naar de aanvraag ten onrechte werd beperkt tot een onderzoek naar het direct levensbedreigend karakter van de ziekte.

In casu blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat hij de aandoening van een *'depressief beeld'* weerhoudt. De arts-adviseur wijst er echter op dat sinds 3 jaar geen verdere specialistische gegevens over de evolutie van de aandoening en de behandeling of opvolging werden toegevoegd. Hij stelt vast dat ook zonder behandeling dit soort psychologische problematiek geen onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoekende partij stelt. De arts-adviseur is van mening dat het in het voorgelegde medische attest aangehaalde suïcidegevaar bij stopzetting van de behandeling inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, en het bij een veralgemeende veronderstelling blijft. Hij weerhoudt bijgevolg, bij stopzetting van de behandeling, geen reëel risico in deze zin. Op basis van deze vaststellingen oordeelt de arts-adviseur, die de aandoening aanvaardt, dat *"bovendien"* evenmin een reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling *"zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft"*. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat wel degelijk ook een onderzoek plaatsvond naar de risico's bij stopzetting van de behandeling en naar het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dit in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt. Er werd evenwel geoordeeld dat op basis van de voorliggende medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een noodzakelijke behandeling ter voorkoming van een reëel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, situatie waarin geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf dient te worden doorgevoerd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de arts-adviseur de verschillende toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht. De stelling van de verzoekende partij dat het onderzoek werd beperkt tot het nagaan van het direct levensbedreigend karakter van de aandoening – of het nagaan van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte – vindt geen steun in de motieven die aan het medisch advies, en bij uitbreiding de bestreden beslissing, ten grondslag liggen. Aldus blijkt ook niet dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

De verzoekende partij gaat met haar betoog verder volledig voorbij aan de concrete vaststellingen die aan het medisch advies ten grondslag liggen. Zij brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging hiervan en maakt evenmin aannemelijk dat enig concreet aspect of enige concrete vermelding in het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift ten onrechte buiten beschouwing is gebleven zodoende dat het gevoerde onderzoek niet volstond.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arrest van de Raad van 4 december 2012 met nummer 92 863 en naar arrest van de Raad van 26 maart 2013 met nummer 99 783, dient erop te worden gewezen dat – naast het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst. De Raad stelt dienaangaande ook nog vast dat de bestreden beslissing een beslissing is waarbij de aanvraag van 10 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard, en niet onontvankelijk zoals de verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in haar middel.

In zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting nog aangeeft dat de verwerende partij zelf in haar beslissing een medische beoordeling zou hebben gedaan “*naast en bovenop de ambtenaar-geneesheer*”, volstaat het vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de arts-adviseur, bij het opstellen van zijn advies, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of heeft gehandeld met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS